

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 170/2013-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. S. Ltd., Švajčiarsko, zastúpeného advokátkou JUDr. K. P., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 11/2009 z 30. júna 2010 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 ObdoV 48/2010 z 27. septembra 2012 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obdo V 7/2007 z 28. novembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. S. Ltd. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. januára 2013 prostredníctvom telefaxu doručená sťažnosť J. S. Ltd., Švajčiarsko (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená písomným podaním doručeným 17. januára 2013, ktorou namieta

porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obo 11/2009 z 30. júna 2010 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 ObdoV 48/2010 z 27. septembra 2012 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo V 7/2007 z 28. novembra 2007.

Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v pozícii žalobcu v konaní o ochranu proti nekalej súťaži a ochranu označenia chráneného ochrannou známkou sa žalobou na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) domáhal toho, aby súd zakázal žalovanému používať označenie zhodné alebo zameniteľné s medzinárodne zapísanou ochrannou známkou, aby žalovanému uložil povinnosť výrobky na vlastné náklady stiahnuť z trhu a tiež žiadal priznať finančné zadosťučinenie z dôvodu nemajetkovej ujmy. Krajský súd žalobu sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 16 Cb 603/2000 z 20. novembra 2001 zamietol. Najvyšší súd na základe podaného odvolania rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Opätovne rozhodoval krajský súd, ktorý rozsudkom sp. zn. 16 Cb 603/2000 zo 17. septembra 2004 žalobe sťažovateľa vyhovel (okrem požadovanej výšky finančného zadosťučinenia, pozn.), a najvyšší súd na základe podaného odvolania potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa rozsudkom sp. zn. 6 Obo 284/2004 z 1. marca 2006. Proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu podal mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 M Obdo V 7/2007 z 28. novembra 2007, ktorým napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 16 Cb 603/2000 zo 17. septembra 2004 a rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 284/2004 z 1. marca 2006 zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Krajský súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu opätovne rozhodol rozsudkom sp. zn. 9 Cb 1/2008 z 25. novembra 2008, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol. Na základe podaného odvolania rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Obo 11/2009 z 30. júna 2010, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie aj sťažovateľ, o ktorom rozhodol

najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 ObdoV 48/2010 z 27. septembra 2012, ktorým dovolanie odmietol.

Sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým namieta, že *„dovolací senát Najvyššieho súdu pri vydaní napadnutého Rozhodnutia 2007 postupoval nekonzistentne, nepredvídateľne a v rozpore so svojimi povinnosťami podľa Ústavy a Dohovoru..., bezvýhradne a nekriticky skopíroval tvrdenia Odporcu, z ktorých podstatná časť nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní ani v súdnom spise, odôvodnenia Napadnutých rozhodnutí nespĺňajú kvalitatívne podmienky, ktoré sa vyžadujú od súdov v právnom štáte pri odôvodňovaní súdnych rozhodnutí podľa Ústavy a dohovoru a preto sú arbitrárne ako celok“.*

V týchto súvislostiach sťažovateľ poukazuje na to, že ak *„sa dovolací senát iba stotožnil s nedostatočnou a nelogickou argumentáciou Odporcu bez toho, aby sa v odôvodnení napadnutého Rozhodnutia 2007 vysporiadal s jej slabunami a protiargumentmi, porušil tým, právo sťažovateľa na spravodlivý proces“.*

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom v takomto znení:

„1. Základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, bolo porušené právoplatným rozsudkom Najvyššieho súdu zo dňa 30. 6. 2010, č. k. 5 Obo/11/2009 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu zo dňa 12. 11. 2012 (správne má byť 27. septembra 2012, pozn.) č. k. 1 ObdoV 48/2010 a rozsudkom Najvyššieho súdu zo dňa 28. 11. 2007 č. k. 1 M Obdo V 7/2007.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu zo dňa 30. 6. 2010, č. k. 5 Obo/11/2009 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu zo dňa 12. 11. 2012 (správne má byť 27. septembra 2012, pozn.) č. k. 1 ObdoV 48/2010 a rozsudkom Najvyššieho súdu zo dňa 28. 11. 2007 č. k. 1 M Obdo V 7/2007 zrušuje a vec vracia Najvyššieho súdu na ďalšie konanie.

3. Zaväzuje Najvyšší súd uhradiť sťažovateľovi náhradu trov konania pred Ústavným súdom na účet právneho zástupcu sťažovateľa do 10 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd

nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označenými napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu. Podstata jeho argumentácie spočíva v námietke nedostatočného a arbitrárneho odôvodnenia napadnutých rozhodnutí.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

Sťažovateľ namietal porušenie svojich označených práv rozsudkom najvyššieho súdu o mimoriadnom dovolaní sp. zn. 1 M Obdo V 7/2007 z 28. novembra 2007, rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 11/2009 z 30. júna 2010 ako odvolacieho súdu a uznesením najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho sp. zn. 1 ObdoV 48/2010 z 27. septembra 2012.

1. Vo vzťahu k námietkam proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 1 M Obdo V 7/2007 z 28. novembra 2007 ústavný súd s poukazom na lehotu ustanovenú v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa v tejto časti je prima facie podaná oneskorene. Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú.

2. Sťažovateľ namietal porušenie svojich označených práv rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 11/2009 z 30. júna 2010 ako odvolacieho súdu v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 ObdoV 48/2010 z 27. septembra 2012, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté.

Sťažnosť v časti napádajúcej uvedený rozsudok najvyššieho súdu bola tiež ústavnému súde doručená zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, avšak ústavný súd ju v súlade so svojou aktuálnou judikatúrou (napr. I. ÚS 358/09, III. ÚS 114/2010) v nadväznosti na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozsudok z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53, 54) nepovažoval v tejto časti za oneskorenú, pretože dovolanie sťažovateľa bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 ObdoV 48/2010 z 27. septembra 2012 odmietnuté z procesných dôvodov. Lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k právoplatnému rozhodnutiu napadnutému dovolaním

sa v takýchto prípadoch považuje za zachovanú a počíta sa od právoplatnosti rozhodnutia o dovolaní.

Námietky sťažovateľa týkajúce sa arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 11/2009 z 30. júna 2010 ako odvolacieho súdu je potrebné považovať za zjavne neopodstatnené.

Podľa názoru ústavného súdu argumentácia najvyššieho súdu uvedená v odôvodnení napadnutého rozsudku je dostatočná. V žiadnom prípade argumentáciu nemožno považovať za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú. Niet teda ani dôvodu na to, aby ústavný súd do veci zasiahol. Na tomto závere nemôže nič zmeniť okolnosť, že sťažovateľ má na celú vec odlišný názor a s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu nesúhlasí. Táto okolnosť totiž sama osebe nemôže spôsobiť porušenie označených práv sťažovateľa.

Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo sťažovateľovmu uplatnenému nároku nevyhovelo. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na funkciu ochrannej známky (spôsobilosť rozlíšiť podobné tovary alebo služby súťažiteľov v rámci hospodárskej súťaže), v tejto súvislosti na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o nezameniteľných rozdieloch na výrobkoch a obale žalovaného v porovnaní s výrobkami sťažovateľa, a preto v konečnom dôsledku konštatoval, že v konaní nebolo preukázané nekalosúťažné konanie žalovaného a ani skutočnosť, že by na svojich výrobkoch používal ochranné známky sťažovateľa. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom

zmysle však ústavný súd v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu nezistil. Nesúhlas sťažovateľa s obsahom napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným. Navyše, posúdenie správnosti úvahy súdu je otázkou skutkovou, ktorú ústavnému súdu neprináleží hodnotiť.

Takisto najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zaujal postoj k „zásadnému“ dôkazu sťažovateľa. Išlo o rozhodnutie Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej len „úrad“), ktorým bol rozklad podaný žalovaným zamietnutý a rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdené. Predmetom rozhodnutia bol návrh žalovaného na vyslovenie neúčinnosti medzinárodného zápisu ochrannej známky sťažovateľa na území Slovenskej republiky. Úrad vo svojom rozhodnutí konštatoval, že neboli splnené hmotnoprávne podmienky na jej výmaz. Najvyšší súd v súvislosti s predloženým dôkazom v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že *„z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že majiteľ známky nemá chránený všeobecne tvar stromčeka na osvieženie vzduchu, nemá monopol na výrobu osviežovačov vzduchu vo forme stromčekov ako takých, ale má ochrannú známku v takej podobe a forme, v akej je zapísaná do registra ochranných známok, ktorá nestratila rozlišovaciu schopnosť. Okrem iného je konštatované, že výrobky iných výrobcov – osviežovače vzduchu v tvare stromčeka, možno považovať za dostatočne odlišné od napadnutej medzinárodnej ochrannej známky, a rozlišovacia schopnosť výrobku žalovaným, bola jednoznačne konštatovaná aj dovolací súdom i keď uviedol, že tvar stromčeka sa vžil pre vôňu do áut a do iných interiérov, ako označenie druhu výrobkov, ktoré vyrábajú rôzni výrobcovia. To však neznamená, že tvar – stromček je príznačný len pre žalobcov ako súťažiteľov. Predmetom konania ÚPV SR bolo preskúmanie straty rozlišovacej spôsobilosti napadnutej medzinárodnej známky. Tým, že rozklad bol zamietnutý, žalobcovia nepreukázali porušovanie práv k ochrannej známke žalovaným, ktorý na svojich výrobkoch nikdy ochrannú známku žalobcov nepoužil.“*

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že závery najvyššieho súdu ani v súvislosti s posudzovaným dôkazom rozhodne nemožno považovať za arbitrárne alebo

zjavne neodôvodnené, a s poukazom na to, že obsahom označeného základného práva nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 11/2009 z 30. júna 2010 (ako súdu odvolacieho) považujú ho za arbitrárne, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

3. Sťažovateľ tiež namietal porušenie svojich označených práv dovolacím rozhodnutím najvyššieho súdu – uznesením sp. zn. 1 ObdoV 48/2010 z 27. septembra 2012. Sťažovateľ v tejto súvislosti len všeobecne namietal nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia nespĺňajúceho kvalitatívne podmienky odôvodňovania súdnych rozhodnutí.

Ústavný súd konštatuje, že aj v tejto časti je sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že dôvodom odmietnutia dovolania bola skutočnosť, že najvyšší súd sa nestotožnil s názorom sťažovateľa týkajúcim sa prípustnosti jej dovolania z dôvodu podľa § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), čo aj primeraným spôsobom odôvodnil. Vzhľadom na to, že sťažovateľ v dovolaní okrem uvedeného namietaného dôvodu prípustnosti dovolania uvádzal ďalej len dôvody dovolania podľa § 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP, ktoré same osebe nezakladajú prípustnosť dovolania, najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia po preskúmaní veci konštatoval nemožnosť vyvodiť prípustnosť dovolania zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, preto dovolanie odmietol.

Ústavný súd opakovane judikoval, že pokiaľ preskúmanie postupu alebo rozhodnutia orgánu štátu v rámci predbežného prerokovania nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať

po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05), je možné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že ho možno považovať za ústavne akceptovateľné. Ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nemožno považovať za arbitrárne ani za svojvoľné alebo za nepreskúmateľné. Toto odôvodnenie poskytuje dostatočný základ pre jeho výrok. Úvahy najvyššieho súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce z namietaných väd uvedených v dovolaní a relevantných noriem procesného práva, ktorých účel a význam nepopierajú. Ústavný súd tiež nezistil, že by relevancia námietok sťažovateľa smerujúcich proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu z hľadiska posúdenia možného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru umožnila dospieť k záveru, ktorý by odôvodňoval vyslovenie porušenia uvedených práv. Z uvedeného dôvodu sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2013